

powinna, wbrew stanowisku Sądu, zostać uzupełniona w drodze wykładni celowościowej poprzez posłużenie się niemieckimi lub włoskimi przepisami o znakach towarowych. Również art. 42 rozporządzenia kładłby w takiej sytuacji nacisk na aspekt używania w chwili zakończenia postępowania w sprawie sprzeciwu.

Drugi zarzut odwołania: Naruszenie art. 75 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 207/2009, nadużycie prawa w związku ze znakiem towarowym, na który powołano się w sprzeciwie

Izba Odwoławcza nie wypowiedziała się w przedmiocie zarzutu wnoszącego odwołanie, że zgłoszenie włoskiego znaku towarowego, na który powołano się w sprzeciwie miało charakter nadużycia prawa. Wnoszący odwołanie twierdzi, że Sąd postąpił niesłusznie niedopuszczając zarzutu nadużycia prawa. Zarzut ten jest objęty zakresem prawa Unii i w efekcie wspólnotowego prawa znaków towarowych. Jest on w rozpatrywanym przypadku skuteczny, ponieważ zachowanie wnoszącej sprzeciw miało na celu ustanowienie, za pomocą nieużywanych znaków towarowych, nieopartego żadnym interesem, który zasługiwałby na ochronę pod względem ekonomicznym zakazu używania słowa „kinder”.

Trzeci zarzut odwołania: Błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Sąd niesłusznie uznał, że w przypadku znaku towarowego, na który powołano się w sprzeciwie i zgłoszonego znaku towarowego istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd. Sąd dokonał najpierw błędnej oceny argumentów wnoszącego odwołanie i niesłusznie przyjął, że wnoszący odwołanie nie kwestionuje ustalenia Izby Odwoławczej, iż kolidujące ze sobą znaki towarowe są podobne. W rzeczywistości zakwestionował on jednak to ustalenie. Jego zdaniem, wspomniane znaki towarowe nie są podobne, ponieważ element „kinder” w znaku towarowym, na który powołano się w sprzeciwie wykazuje w każdym razie mały stopień charakteru odróżniającego.

(1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 22 maja 2012 r. w sprawie T-344/08 EnBW Energie Baden-Württemberg AG przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 31 lipca 2012 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-365/12 P)

(2012/C 287/56)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Smulders, P. Costa de Oliveira i A. Antoniadis, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: EnBW Energie Baden-Württemberg AG, Królestwo Szwecji, Siemens AG, ABB Ltd

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi o:

- 1) uchylenie pkt 1 sentencji wyroku Sądu z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie T-344/08;
- 2) oddalenie skargi w sprawie T-344/08;
- 3) obciążenie drugiej strony postępowania odwoławczego i skarżącej kosztami postępowania odwoławczego, a także kosztami postępowania pierwszej instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd zlekceważył konieczność harmonijnej wykładni rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji („rozporządzenie o przejrzystości”) (1), uzasadnioną w podstawowych wyrokach w sprawach Technische Glaswerke Ilmenau (2), API (3) oraz Bavarian Lager (4), a potwierdzoną ostatnio w wyrokach w sprawach Agrofert (5) i Odile Jacob (6), błędnie przyznając w to miejsce prymat prawu dostępu przewidzianemu w rozporządzeniu o przejrzystości. Dokonana przez Sąd wykładnia prawa dostępu w świetle rozporządzenia o przejrzystości i właściwych przepisów derogacyjnych podważa istniejący w prawie kartelowym system wglądu do akt oraz przewidzianą tamże równowagę interesów, a mianowicie równowagę między, z jednej strony, interesem Komisji w skutecznej realizacji zadania powierzonego jej na mocy art. 108 TFUE, a z drugiej strony, interesem przedsiębiorstw w skutecznej ochronie informacji dostarczanych przez nie w ramach postępowania w sprawach karteli.

Wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd niesłusznie odmówił zastosowania w niniejszej sprawie ogólnego domniemania ochrony dokumentów postępowania administracyjnego, uzasadnionego między innymi w wyroku w sprawie Komisja przeciwko Technische Glaswerke Ilmenau i potwierdzonego w wyroku w sprawie Komisja przeciwko Éditions Odile Jacob. Sąd zignorował tym samym okoliczność, że istniejący w prawie kartelowym system prawa wglądu do akt oraz istniejące w prawie kartelowym ograniczenie wykorzystywania dokumentów uzyskanych w toku dochodzenia uzasadniają takie ogólne domniemanie.

Według Komisji Sąd dokonał błędnej wykładni unormowania przewidującego wyjątek dotyczący ochrony celów i czynności dochodzenia, zawartego w art. 4 ust. 2 tiret trzecie rozporządzenia o przejrzystości. Sąd błędnie ograniczył zakres zastosowania tego przepisu derogacyjnego do zamknięcia konkretnych dochodzeń. Nie uwzględnił on okoliczności, że do celów dochodzenia należy nie tylko zapewnienie skuteczności poszczególnych śledztw (w każdym wypadku aż do czasu, gdy decyzja zamykająca konkretne postępowanie stanie się ostateczna), ale także zapewnienie skuteczności kompetencji wykonawczych Komisji w dziedzinie prawa kartelowego (w tym gwarancji publicznoprawnych mających zastosowanie w niniejszej sprawie).

Sąd dokonał błędnej wykładni unormowania przewidującego wyjątek dotyczący ochrony interesów handlowych, zawartego w art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia o przejrzystości. Zasadniczo błędnie ograniczył on zakres zastosowania tego przepisu derogacyjnego do ochrony tajemnic handlowych. Sąd zignorował okoliczność, że ochronie podlegają także informacje poufne, które uzyskano wyłącznie w ramach dochodzenia prowadzonego przeciwko konkretnym przedsiębiorstwom i które nie zostały w inny sposób udostępnione osobom trzecim.

Według Komisji Sąd błędnie zinterpretował i zastosował przepis wprowadzający wyjątek dotyczący ochrony procesu podejmowania decyzji przez Komisję, wyrażony w art. 4 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia o przejrzystości. Sąd zignorował fakt, że Komisja może odmówić dostępu do dokumentu zawierającego

opinie przeznaczone do użytku wewnętrznego w ramach narad i wstępnych konsultacji w obrębie tej instytucji, ponieważ jego ujawnienie mogłoby ograniczyć swobodę podejmowania decyzji przez Komisję w razie ponownego podjęcia postępowania. Stwierdzając, że Komisja nie powinna była odmawiać dostępu do dokumentów wewnętrznych, Sąd nie uwzględnił okoliczności, że przepisy derogacyjne zawarte w art. 4 rozporządzenia o przejrzystości mogą także mieć zastosowanie do dokumentów wewnętrznych i że mogą one z tego względu być objęte uznaniem przez Trybunał ogólnym domniemaniem ochrony.

(¹) Dz.U. L 145, s. 43.

(²) Wyrok Trybunału z dnia 29 czerwca 2010 r. w sprawie C-139/07 P Komisja Europejska przeciwko Technische Glaswerke Ilmenau GmbH, Zb.Orz. s. I-5885.

(³) Wyrok Trybunału z dnia 21 września 2010 r. w sprawach połączonych C-514/07 P, C-528/07 P i C-532/07 P Królestwo Szwecji przeciwko Association de la presse internationale ASBL (API) i Komisji Europejskiej (C-514/07 P), Association de la presse internationale ASBL (API) przeciwko Komisji Europejskiej (C-528/07 P) i Komisja Europejska przeciwko Association de la presse internationale ASBL (API) (C-532/07 P), Zb.Orz. 2010, s. I-8533.

(⁴) Wyrok Trybunału z dnia 29 czerwca 2010 r. w sprawie C-28/08 P Komisja Europejska przeciwko The Bavarian Lager Co. Ltd, Zb.Orz. 2010, s. I-6055.

(⁵) Wyrok Trybunału z dnia 28 czerwca 2012 r. w sprawie C-477/10 P Agrofert Holding a.s. przeciwko Komisji, dotychczas niepublikowany w Zbiorze.

(⁶) Wyrok Trybunału z dnia 28 czerwca 2012 r. w sprawie C-404/10 P Komisja Europejska przeciwko Éditions Odile Jacob SAS, dotychczas niepublikowany w Zbiorze.